

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce

žalobce: E. K.,
státní příslušnost Ukrajina
t. č. pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov –
Dolní Suchá

proti
žalovanému Ministerstvo vnitra ČR,
sídlem Nad Poštou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 1.2021 č. j. OAM-456/ZA-ZA11-VL14-2020, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021, č. j. OAM-456/ZA-ZA11-VL14-2020 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jednak obava z ukrajinských nacionalistů kvůli tomu, že pochází z východu Ukrajiny, hovoří rusky a je členem sdružení Všeukrajinského kozáckého vojska (VKV). Jako další důvod žalobce uvedl obavy ze strany separatistů na východě Ukrajiny, jelikož
2. nepodporoval rozdělení Ukrajiny. Tyto důvody však žalovaný neshledal jako podřaditelné pod důvody uvedené taxativně v ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a jelikož žalovaný neshledal ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.
3. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu ze dne 22. 2. 2021, ve které žalovanému vytýkal porušení zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) v jeho ust. § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3. Současně žalovanému vytýkal porušení ust. § 12 zákon o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení azylu a porušení ust. § 14 téhož zákona, neboť splnil podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce také splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, jelikož mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy. V roce 2014 byl napaden ukrajinskými nacionalisty, kteří mu způsobili těžká zranění hlavy, a měl rozbitou lebku. Na Ukrajině má problémy jak s ukrajinskými nacionalisty, tak i s rusky orientovanými aktivisty. Pochází původně z východu Ukrajiny a v případě návratu se obává, že jej ukrajinští nacionalisté zabijí. Podáním ze dne 19. 3. 2021 doplnil žalobce svou žalobu tak, že podle něj žalovaný neposkytoval v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 2 a 3 a 4 správního řádu tím, že nepřistoupil k přiložení důkazu žalobcem předloženým dne 28. 7. 2020, kterým měl dokládat bezpečnostní situaci v zemi jeho původu v průběhu posledních let. Podle názoru žalobce použité zprávy o Ukrajině shromážděné žalovaným nebyly dostatečné pro rozhodnutí a mezinárodní ochrany. Žalovaný pochybil při posouzení otázky, zda mu nehrozí v případě nuceného návratu na Ukrajinu vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a v důsledku toho vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný podle něj nesprávně posoudil bezpečnostní situaci na Ukrajině a v tomto směru žalobce poukázal na zprávu úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí, zprávu organizace Human Rights Watch ohledně stavu lidských práv na Ukrajině v roce 2020 a zprávu organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě. Z použitých zpráv o zemi původu na Ukrajině žalovaný dovodil, že v této zemi je žalobci dostupná ochrana před pronásledováním či vážnou újmu, aniž by se zabýval jeho tvrzením ohledně neefektivitu policejní pomoci. Žalobce dále namítal, že je státním příslušníkem Ukrajiny a zároveň ruské národnosti, tedy etnické menšiny a je také tajemníkem organizace Kyjevská kozácká územní sdružení a členem Proruského sdružení Všeukrajinské kozácké vojsko (VKV). Má proto strach z nacionalistů, kteří jej chtějí zabít z důvodu členství ve VKV. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v jeho věci nelze učinit závěr o neschopnosti zajištění ochrany veřejnou mocí před pronásledováním, neboť o pomoc příslušné státní orgány nepožádal. Z rozhodnutí však

není nijak patrné, že by se žalovaný zabýval otázkou efektivy této pomoci ze strany státních orgánů. Žalobce dále poukázal na porušování jazykových práv rusky mluvícího obyvatelstva na Ukrajině a na to, že v jeho případě nepřichází v úvahu ani možnost vnitřního přesídlení. Vnitřně přesídlené osoby z východní Ukrajiny se potýkají s bariérami přístupu v přístupu k účinnému přesídlení, přičemž za nejstěžejnější bariéru je považována diskriminace těchto osob. Jelikož žalovaný nesprávně posoudil jeho individuální situaci, rozhodl tak v rozporu s ust. § 2 odst. 4 a § 12 písm. b) zákona o azylu. Protože se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval jeho obtížemi spočívajícími v jeho původu z Luhanské oblasti Ukrajiny, v politických aktivitách a příslušnosti k rusky mluvící menšině, pak za předpokladu, že mu nebyl udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, měl mu být udělen humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. Závěrem tohoto doplnění žaloby žalobce namítal, že v jeho případě žalovaný „nesprávně identifikoval bezpečnostní situaci na Ukrajině“ a neshledal za vážnou újmu hrozící žalobci ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobce z uvedených důvodů navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

4. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobce jako nedůvodné.
5. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2021 č. j. OAM-456/ZA-ZA11-VL14-2020 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).
6. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v rámci poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 7. 2020 uvedl, že je tajemníkem organizace Kyjevská kozácká územní sdružení a tato organizace se zabývá kontrolou vlády, zda dodržuje zákony. On osobně odpovídá za vojenskou a patriotickou výchovu mládeže a účastnil se protestu proti vládě, korupci apod. Naposledy na Ukrajině pobýval v městské části X – G., ul. P. X X. Do České republiky přijel opakovaně v průběhu roku 2019 a vracel se do vlasti, přičemž naposledy přijel v únoru 2020 mikrobusem přes Maďarsko a Slovensko. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a nemá žádné omezení. Upřesnil, že občas chodí k lékaři kvůli bolesti hlavy, ale není to nic závažného. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v důsledku nepokojů, které byly v době Majdanu, jej chtěli nacionalisté zabít, jelikož byl členem sdružení Všeukrajinského kozáckého vojska. Tato hrozba platí i nadále, protože jej pronásledující ukrajinští nacionalisté, se kterými se setkal v roce 2014 a 2019. Jiné důvody k této žádosti nemá. Dne 30. 7. 2020 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce až do odjezdu z vlasti žil trvale v Kyjevě a okolí s rodinou v pronajatém bytě na ulici D. L. X a jeho rodina tam žije stále. Jeho problémy započaly v roce 2014, kdy začal Majdan a žalobce jezdil pravidelně do Kyjeva. Politici začali propagovat ukrajinský jazyk a nacionalismus a společnost rozdělila na dvě skupiny, a to na nacionalisty a ty, kdo zůstali ke všem národnostem loajální. Dne 14. 2. 2014 byl žalobce v kanceláři organizace VKV v Kyjevě, kde vtrhli nacionalisté, začali bít lidi a ničit techniku. Žalobce ztratil vědomí, protože mu rozbili hlavu a poté, kdy se uzdravil, odjel do města Antracyt. Tam pobýval do května roku 2014, kdy do města přijeli bandité kontrolováni ruskou bezpečnostní službou.

V uvedené organizaci VKV se zabývá vojenskou výchovou mládeže. Problémy má se separatisti, jelikož nepodporoval rozdělení Ukrajiny. Jako poslední problémy s nacionalisty na Ukrajině uvedl potíže v roce 2019 vyplývající ze změny vlády. Dne 18. 12. 2019 organizovali demonstraci u budovy prezidenta, která byla namířena proti tomu, aby Vrchní rada neodsouhlasila zákon týkající se prodeje půdy na Ukrajině. Mladí nacionalisté začali házet dlažební kostky na policisty, čímž zapříčinili rvačku. Nacionalisté jej začali pronásledovat a vyhrožovat mu s požadavkem, aby přestal se svými aktivitami, nebo ublíží jemu a jeho rodině. Tato skutečnost byla důvodem, proč Ukrajinu opustil a odjel do České republiky. K dotazu, kdo mu konkrétně vyhrožoval, uvedl, že si myslí, že za tím vším stojí B., který je v čele nacionalistů z organizace nazvané Vojenský korpus, avšak osoby, které mu vyhrožovaly, nezná, vyhrožovaly mu telefonicky ze skrytých čísel. Na policii se neobrátil, neboť by to podle něj nemělo smysl a nikdo by tyto problémy neřešil. K tomu dodal, že ministr vnitra, je ve své funkci více než šest let, vytvořil kolem sebe skupinu lidí, kterým poroučí a podle názoru žalobce je vše zkorumpované. V průběhu pohovoru dále uvedl, že neměl žádné problémy s vycestováním z vlasti, ani žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami. V případě návratu do země původu se obává, že by jej nacionalisté zabili a ublížili jeho rodině. Do správního spisu byl založen životopis žalobce s předkladem do českého jazyka a internetové články nazvané „V Kyjevě došlo k střetům horníků a policie“ a „V Kyjevě se konala akce proti příměří v Donbasu“ rovněž s překlady do českého jazyka. Součástí správního spisu jsou i zprávy o zemi původu žalobce, a to informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 8. 2019 o situaci neúspěšných žadatelů o návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, zpráva odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky nazvaná „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ a informace téhož odboru o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině, mezinárodní smlouvách o lidských právech a základních svobodách vojenské služby a vnitřně přesídlených osobách ze dne 25. 4. 2020.

7. Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
8. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo působení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 citovaného ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé

bydliště. Původem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

9. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě vhodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.
10. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, neboť ze svého posledního trvalého bydliště.
11. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Krajský soud především zdůrazňuje, že přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů tak, jak byly uvedeny v žalobě žalobce ze dne 22. 2. 2021 a rozvedené v doplnění této žaloby podáním ze dne 19. 3. 2021. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí krajský soud následující:
 - žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, když nepřistoupil k přeložení důkazů předložených v průběhu správního řízení žalobcem, které měly dokládat bezpečnostní situaci zemí původu. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplynulo, že v průběhu správního řízení byly přeloženy dva internetové články doložené žalobcem pojednávající o střetech horníků a policie v Kyjevě a o akci, která byla konána proti příměří v Donbasu. Obsah těchto zpráv rozhodně nedokládá přehled o posledním vývoji na Ukrajině; v tomto směru si žalovaný opatřil potřebné informace zabývajících se hodnocením Ukrajiny jako bezpečné země původu, a to ze dne 8.8.2020 a informaci o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině ze dne 25. 4. 2020. Nutno podotknout, že z obsahu správního spisu také vyplynulo to, že se žalobce nedostavil na předvolání k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a žádné další informace dokládající poměry v jeho zemi původu nenavrhoval. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná;
 - k neudělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu žalobce namítá, že je státním příslušníkem Ukrajiny a zároveň ruské národnosti, tajemníkem organizace

Kyjevská kozácká územní sdružení (KKTH) a členem proruského sdružení Všeukrajinské kozácké vojsko (VKV), v důsledku čehož má strach z nacionalistů, kteří jej chtěli zabít z důvodu jeho členství ve VKV. Má taktéž obavy z pronásledování ze strany separatistů, protože pochází z východu Ukrajiny a nepodporuje její rozdělení. Podle něj se žalovaný nezabýval otázkou efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů před tímto pronásledováním. Ze shora citovaného ust. § 2 zákona o azylu a z ustálené judikatury vyplývá, že tvrzené obavy z pronásledování ze strany soukromých osob a jejich případné násilné chování mohou být důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. (srovnej například rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 22/2012-14 ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Azs 43/2008-47 ze dne 31. 7. 2008 a další). Žalobce při pohovoru k dotazu, zda a proč se neobrátil o pomoc na policii se svými problémy, odpověděl, že by to nemělo smysl a že nikdo podle něj by jeho problémy neřešil. V použité zprávě „Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu“ se mimo jiné uvádí, že na Ukrajině vykonávaly obecně svou činnost domácí a mezinárodní lidskoprávní organizace bez omezení, které své poznatky vyšetřovaly a uveřejňovaly. V ústavě zakotvený ombudsman (veřejný ochránce práv) a jeho úřad spolupracoval s nevládními organizacemi na různých projektech pronásledování, dodržování lidských práv ve věznicích a jiných státních institucích. Od roku 2012 funguje na Ukrajině národní preventivní mechanismus, který dohlíží na dodržování lidských práv a dne 27. 11. 2018 začal na Ukrajině fungovat státní úřad vyšetřování, který má mimo jiné vyšetřovat trestné činy příslušníků vyšetřovacích orgánů. Pokud by tedy byly žalobcovy obavy z pronásledování ze strany soukromých osob (separatistů či nacionalistů) důvodné, nepochybně by měl možnost se obrátit na policejní či jiné státní orgány o pomoc. Této možnosti nevyužil, z čehož ovšem nelze dovodit, že by mu tato pomoc byla odepřena, respektive, že by nebyla poskytnuta v dostatečné míře. Skutečnost, že by žalobci adekvátní pomoc poskytnuta nebyla, nelze dovodit ani z jeho argumentace o všeobecné korupci plynoucí způsobením ministerstva vnitra a skupiny osob, kterým poroučí, jak uvedl při pohovoru konaném dne 30. 7. 2020. Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná, a pokud v souvislosti s touto námitkou poukazoval na nemožnost jeho vnitřního přesídlení, pak tato otázka v průběhu správního řízení vůbec řešena nebyla, neboť posledním bydlištěm žalobce byl Kyjev, tedy Kyjevská oblast, která je plně pod kontrolou ukrajinské vlády;

- žalobce je přesvědčen o tom, že pokud by mu neměl být udělen azyl podle ust. § 12 zákona o azylu, měl by mu být udělen azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 téhož zákona. Z citovaného ust. § 14 zákona o azylu vyplývá, že humanitární azyl lze udělit toliko v případech vhodných zvláštního zřetele, pakliže nebude v řízení zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 téhož zákona. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo a je věcí uvážení správního orgánu rozhodujícího o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nenáleží přezkoumávat výsledek úvahy správního orgánu, ale pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl při dodržení práv na spravedlivý proces a zda jeho rozhodnutí nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Důvody pro udělení

humanitárního azylu jsou důvody výjimečnými; jde o takové situace, ve kterých by neudělení azylu bylo nehumánní. Takovými důvody může být velmi závažné onemocnění, důsledky živelné katastrofy, stáří žadatele apod. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že neudělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákonného ustanovení žalovaný odůvodnil tím, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou, soběstačnou a zdravou osobou. Uvedl, že občas chodí k lékaři kvůli bolestem hlavy, ale neoznačil to za něco závažného a dodal, že to mívá při změně počasí. Jeho zdravotní stav nevyžaduje jakoukoliv specializovanou či zemí jeho původu nedostupnou péči. S tímto dílčím závěrem se krajský soud zcela ztotožňuje a hodnotí i tuto žalobní námitku jako nedůvodnou;

- žalovaný podle žalobce nesprávně hodnotil bezpečnostní situaci na Ukrajině, neboť v jeho případě lze za vážnou újmu považovat ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu v souladu s ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. K této žalobní námitce krajskému soudu nezbývá než odkázat na ustálenou judikaturu správních soudů, podle které situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní část Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008-68 v případě konfliktu nemající charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže za prvé, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobením vážné újmy; za druhé, že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či za třetí, že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšující riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on. O tento případ však rozhodně u žalobce nešlo. Mimo jiné i proto, že jeho poslední bydliště se nachází v Kyjevské oblasti, tedy mimo území ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti.

13. Krajský soud závěrem dodává, že z obsahu správního spisu nezjistil žádná porušení vytýkaných ustanovení správního řádu žalovaným; naopak dospěl k závěru, že si žalovaný opatřil pro své rozhodnutí dostatek potřebných zjištění a skutečností, na které učinil příslušné právní závěry.
14. Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
15. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěch neměl a žalovaný se tohoto práva výslovně vzdal (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.)

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

[Zadejte text.]

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinnost zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 23. června 2021

JUDr. Petr Indráček

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje